

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 697/2023
27.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Србислав Стојановић, адвокат из ..., против туженог Града Пожаревца, као оснивача сада ликвидираног Јавног радио-дифузног предузећа „Радио Пожаревац“ из Пожаревца, чији је законски заступник Градско правобранилаштво Града Пожаревца, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2958/22 од 10.11.2022. године, у седници одржаној 27.09.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2958/22 од 10.11.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1 304/21 од 06.04.2022. године, ставом првим и другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име доспелих, а неисплаћених зарада за период од 01.11.2015. године до 21.10.2016. године исплати укупан износ од 608.394,00 динара са законском затезном каматом на појединачно опредељене износе од доспелости до исплате, као и да се обавезе тужени да за тужиоца код надлежног Фонда за пензијско и инвалидско осигурање – филијала Пожаревац, уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање по стопи прописаној законом за наведени период. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор за 2016. годину исплати износ од 75.678,40 динара са законском затезном каматом од 01.01.2017. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете за неисплаћену увећану зараду за прековремени рад за дане 03.09.2016. године и 04.09.2016. године исплати износ од 8.075,98 динара са законском затезном каматом од 15.10.2016. године до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 157.125,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2958/22 од 10.11.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужени је поднео одговор на ревизију са захтевом за накнаду трошкова њеног састава.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 441. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...18/20), Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст.1. и 3.), осим из члана 404. овог закона. Одредбом члана 441. истог закона, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овој парници тужилац је тражио исплату неисплаћене зараде, уплату доприноса и накнаду штете на име неискоришћеног годишњег одмора и увећане зараде за прековремени рад, при чему је вредност предмета спора 692.148,38 динара.

У конкретном случају се не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (када је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, нити је ревизија поднета на основу члана 404. истог закона, а како вредност предмета спора побијеног дела правноснаже пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд оценио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Трошкови ревизијског поступка на име састава одговора на ревизију туженом нису признати, јер му нису били нужни и потребни у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку. Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом донео применом одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**